

РЕШЕНИЕ

№ 2163

гр. София, 05.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
ДИМИТРИНКА ИВ.
КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от ДИМИТРИНКА ИВ. КОСТАДИНОВА-МЛАДЕНОВА Въззивно гражданско дело № 20211100515405 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение № 20150509 от 02.07.2021г., постановено по гр. дело № 11637/2019г. по описа на СРС, ГО, 128 състав, е признато за установено по отношение на Б. СТ. Г., че дължи на ИВ. Д. Г. сумата от 929.39лв., представляваща дължимо възнаграждение за извършена адвокатска услуга, изразяваща се в подаване на данъчни декларации пред съответните общински администрации, подаване на заявления пред Агенция по геодезия, картография и кадастър, снабдяване с документи за нотариално изповядване на сделка и изготвяне на проект за нотариален акт, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК – 04.12.2018г. до датата на изплащане на вземането. С посоченото решение е отхвърлен иска на ИВ. Д. Г. за признаване за установено по отношение на П.В. Г., че последният дължи на ищцата сумата от 929.39 лв., представляваща дължимо възнаграждение за извършена адвокатска услуга, определено с решение по т. 7 от Протокол № 31/2018г. от проведено на 16.10.2018г. заседание на Софийски адвокатски съвет, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК-04.12.2018г. до изплащане на вземането, както е отхвърлен иска на ищеца ИВ. Д. Г. за осъждане на П. В. Г. да заплати на ищцата сумата от 464.70 лв., представляваща дължимо възнаграждение по договор за извършена адвокатска услуга по чл. 6, ал. 1 т. 5 и т. 8 от Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет за минимални размери на адвокатските възнаграждения. С решението ответникът Б.С. Г.Г. е осъдена да заплати на ИВ. Д. Г. сумата от 2370лв. , представляваща направени от ищеца разноски по исковото производство и по гр. д. № 76917/2018г. по описа на СРС съобразно изхода на делата, както и заплати на адв. В.Т. Б. сумата от 300 лв., представляваща възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2, вр. с ал. 1 т. 3 предл. 3 от ЗА за осъществено процесуално представителство и защита на ищеца

ИВ. Д. Г..

С Определение № 20181211 от 04.09.2021г., постановено по гр. д. № 11637/2019г. по описа на СРС, 128 състав, съдът е променил посоченото решение в частта за разноските като е осъдил ищцата ИВ. Д. Г. да заплати на ответника П.Г. сумата от 60 лв. разноски за заповедното производство по ч. гр. д. № 76917/2018г. по описа на СРС, 128 състав.

Срещу решението в осъдителната му част е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника Б.С. Г.- Г.. В жалбата се излагат доводи, че обжалваното решение е недопустимо, защото между посоченото в исковата молба и заявлението с правно основание чл. 410 ГПК няма изискуемия идентитет по ГПК, тъй като основание е посочен протокол от заседание на адвокатски съвет, а не документ, изходящ от страните. В жалбата се твърди, че решението в обжалваната част е неправилно. Излага доводи, че искът е предявен срещу двамата ответници в условията на солидарност, като с обжалваното решение срещу единия искът е уважен – ответника Г., а срещу другият е отхвърлен – ответника Г.. Твърди още, че съобразно правилно разпределената доказателствена тежест ищцата не е доказала, че е имало възлагане от страна на въззивника изготвяне на нотариален акт за предполагаемо разпореждане с недвижим имот. Твърди, че представеното по делото пълномощно, с което въззиваемата е получила пълномощия са действително общи, но те по никакъв начин не включват изготвяне на нотариален акт. По изложените съображения моли за постановяване на решение, с което да бъде отхвърлена исковата претенция срещу въззивника Г. като ѝ бъдат присъдени разноските за всички инстанции.

В депозирания отговор на въззивната жалба въззиваемата страна ИВ. Д. Г. счита, че решението в обжалваната част следва да бъде потвърдено като правилно. Твърди, че е неправилен доводът на въззивника, че липсвали доказателства по делото относно основателността на исковата претенция. Сочи, че от събраните по делото доказателства по безспорен начин се установява, че по възлагане от страна на въззивника, ищецът в качеството на адвокат е извършила адвокатски услуги, които не са били заплатени. Размерът на дължимото възнаграждение е определен от САК с решение по т. 7 от Протокол № 31/018г. на заседание на САК и възлиза общо в размер на 929.39 лв. Освен това твърди, че конкретно извършените дейности от адв. И.Г. са установени в хода на производството и не са оспорани от ответника. Сочи, че с оглед разпределената доказателствена тежест ответникът не е доказал в настоящото производство заплащане на дължимото адвокатско възнаграждение. По изложените съображения моли за потвърждаване на решението в обжалваната част, претендира разноски в условията на чл. 38 ЗАДв. в полза на процесуалния си представител адв. В.Б..

По делото е депозирана частна жалба от ответника П. В. Г. срещу Определение № 20181211 от 04.09.2021г., постановено по гр. д. №11637/2019г. по описа на СРС, 128 състав. Твърди, че с посочения съдебен акт не ставало ясно дали присъдените в полза на частния жалбоподател 60 лв. са повече от присъдениите с решението 300 лв. Излага доводи, че предвид изхода на делото следва в тежест на ищеца И.Г. да бъдат възложени сторените от жалбоподателя Г. разноски в заповедното производство в размер на 300 лв. и както сумата от 500 лв, представляващи направени разноски в исковото производство. Твърди, че за тези сторени от него разноски са представени списъци по чл. 80 от ГПК, както по ч. гр. д. № 76917/2018г., така и по гр.д. № 11637/2018 г. по описа на СРС. Същите били съобразени с материалния интерес на исковите и не следвало да се редуцират. По изложените съображения моли за отмяна на посоченото определение и постановяване на нов акт, с който да му бъдат присъдени сторните по делото разноски. Претендира разноски в настоящото производство в размер на 15 лв., представляваща заплатена държавна такса.

Ответникът по частната жалба – И.Г. твърди, че частната жалба е недопустима, защото не са представени списъци по чл. 80 от ГПК в двете производства. В случай, че частната жалба бъде разгледана като допустима, твърди, че е неоснователна. Излага подробни доводи, че по делото не са доказани претендираните от ответника Г. разноски за адвокатско възнаграждение. По изложенияте съображения моли за оставянето на частната

жалба без уважение.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Със заявление вх. № 3094582/04.12.2018г. ищецът ИВ. Д. Г. е поискал издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Б. СТ. Г. и П. В. Г. в условията на солидарност за сумата 929.39 лв., представляваща неизплатено възнаграждение за извършена адвокатска услуга, заедно със законната лихва, считано от деня на подаване на заявлението до окончателно плащане на сумата, както и направените по настоящото производство разноски, представляваща държавна такса и адвокатски хонорар. На 10.12.2018 г., по ч. гр. д. № 76917/18 г. на СРС, 128 състав е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за посочените в заявлението суми, като са присъдени и сторените разноски в заповедното производство в размер на 325 лв., от които 25 лв. държавна такса и 300 лв. адвокатско възнаграждение.

Ответникът Б. СТ. Г. е подала възражение по чл. 414 ГПК на 21.12.2018г., в което е посочила, че не дължи претендираната сума. Възражение по чл. 414 ГПК е депозирано и ответникът П.Г. на 21.12.2018г. Съобщението за възможността за предявяване на установителен иск е връчено на ищеца на 21.01.2019 г. Исковата молба срещу двамата ответници е подадена на 21.02.2019г. по пощата /в срока по чл. 415 ГПК/.

С исковата молба е предявен иск от заявителя ИВ. Д. Г. за признаване за установено, че ответниците Б. СТ. Г. и П. В. Г. дължат солидарно на ищеца сумата от 929.39 лв., представляваща дължимо възнаграждение за извършена адвокатска услуга, определена с решение по т. 7 от Протокол № 31/2018г. от проведено на 16.10.2018г. заседание на Софийски адвокатски съвет, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл 410 ГПК - 04.12.2018г. до изплащане на вземането. В условията на евентуалност са предявени следните осъдителни искове: за осъждане на ответника Б.С. Г. –Г. и П. В. Г. да заплатят по равно на ищцата сумата от 200 лв., съобразно чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и за осъждане на ответника Б. СТ. Г. да заплати на ищеца сумата от 729.39 лв., представляващо възнаграждение по чл. 6, ал. 1 т. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В отговора на исковата молба двамата ответници оспорват исковите претенции на ищеца Г.. Признават единствено факта, че са подписвали пълномощно в полза на адв. И.Г.. Твърдят, че единственото действие, което са й възложили е предеклариране на наследствен имот, находящ се в кв. Драгалевци на гр. София. Ответникът Б. Г. - Г. твърди, че към датата на образуване заповедното производство е заплатила цялата дължима сума на ищеца, като представя платежно нареждане. Ответникът П.Г. също заявява, че единственото действие, което е възлагано на ищеца е предеклариране на наследствен имот. Твърди още, че майка му, която е договаряла с ищеца е извършила заплащане на претендираната сума, поради което той няма задължение към нея.

По делото е представено нотариално заверено пълномощно с рег. № 1114/12.06.2018г. по описа на нотариус Д.Д. с рег. № 117 на НК с район наддействие СРС. От него е видно, че двамата ответници са учредили представителна власт на ищцата да ги представлява пред всички държавни и общински органи, общинската администрация на Столична Община и всички нейни служби за подаване в Дирекция „Местни данъци и такси” на съответната община декларации, извършване на действия по предеклариране на имоти, останали в наследство от покойния В.П. Г., както и обявяване на този факт пред институциите, където е необходимо за подписване, подаване и получаване на всякакви документи, необходими за осъществяване на правата по пълномощното. Представени са и декларации от двамата ответници от същата дата, с които са изразили съгласието си личните им данни да бъдат обработвани от ищцата – адв. И.Г., както и информация в тази връзка, съобразно Регламент /ЕО/2016/679 на Европейския парламент и на Съвета.

По делото е представено и допълнително пълномощно, с което ответникът Г. е упълномощила на 22.06.2018г. адв. И.Г. да я представлява пред НАГ София, СГКК София, по отношение на имот с идентификатор 68134.1977.69 във връзка с подаване на заявление и получаване на скици за посочения имот.

По делото е представена е кореспонденция по електронен път между ищцата и ответника Г.. В нея страните са уточнявали правните действия, които следва да се извършат, както и са уговаряли срещи по размяна на документи.

Видно от приложеното Решение по т. 7 от Протокол № 31/2018г. от проведено на 16.10.2018г. заседание на Софийски адвокатски съвет по искане на ищцата е определено възнаграждение в размер на 929.39 лв. за извършените от нея правни действия въз основа на учредената й представителна власт от ответниците по силата на представените пълномощни от 12.06.2018г. и от 22.06.2022г. Според представения протокол на основание чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 /2004г за минималните размери на адвокатските възнаграждения адвокатското възнаграждение за изготвяне и депозиране на 4 бр. заявления/молби е в размер на 200 лв. Цената за услугата подготовка на нотариален акт на основание чл 6, ал. 1, т. 8 от посочената наредба е в размер на 729.39 лв.

По делото са събрани и гласни доказателства. Свидетелката Е.С.Н. разказва, че познава и двете страни. Ответникът Г. –Г. й е възложила извършване на счетоводни услуги. Според свидетеля контактите с ответника Г. - Г. се осъществявали по електронен път. Свидетелката посочва електронните адреси на ответника Г. –Г..

По делото е назначена съдебно-техническа експертиза. От приетото заключение се установява, че представената от ищеца по делото електронна кореспонденция съответства по адреси, дати и съдържание на установеното от вещото лице при проверката електронна кореспонденция между посочените електронни адреси. Според вещото лице IPадресите на получените електронни писма, разменени между страните, разпечатки, от които са приложени по делото, са локализирани в САЩ. В съдебно заседание вещото лице инж. Т. пояснява, че в САЩ е локализиран мейл сървърът, който обслужва електронната поща, ползвана от страните, като липсва техническа възможност да се локализира мястото, от което е изпратен съответния мейл, както и лицето, което го ползва. По делото е представено и допълнително заключение. В него чрез поредица от връзки между телефонни номера, кореспонденция по вайбър платформа и разменена електронна кореспонденция, вещото лице е достигнало до извода, че ответникът Г. –Г. използва мейл, завършващ с gmail.com.

Други доказателства не са ангажирани по делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно. Твърдяната от въззивника недопустимост на решението е неоснователна. При осъществената дължима служебна проверка въззивният съд приема, че решението на СРС е допустимо в частта му, в която е разгледан по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителен иск за сумата от 929.39 лв., представляваща дължимо възнаграждение по договор за адвокатска услуга, сключен между страните. Посочения в заявлението Протокол от заседание на адвокатски съвет е документът, въз основа на който се определя стойността на адвокатска услуга, чието заплащане се иска, защото договорът за поръчка в настоящия случай е устен, а не писмен.

В исковото производство са предявени за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. с чл. 286 и чл. 285 ЗЗД вр. с чл. 36 ЗА.

Основателността на предявените искове е обусловена от установяването на следните правопораждащи факти: че между страните са възникнали твърдените три облигационни правоотношения, в т. ч., че е бил уговорен адвокатски хонорар и че ищецът е изпълнил задълженията си по договора за правна помощ и съдействие, съответно е

предоставил отчет за свършената работа, който е бил приет от възложителите.

Установяването на тези обстоятелства е в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване – чл. 154, ал. 1 ГПК.

Договорът за правна защита и съдействие /правна услуга/ от адвокат обикновено съдържа както елементи от договора за поръчка – когато задължението на адвоката е да извърши правно действие от името на възложителя и за негова сметка, каквото е това за процесуално представителство.

Отношенията между адвокат и клиент по повод оказване на правна защита и съдействие, се уреждат при специалната регламентация по Закона за адвокатурата /ЗА/. Поначало законът предполага дължимото възнаграждение за положения от адвоката труд да бъде уговорено с договор – чл. 36, ал. 2 ЗА, но това не е императивно изискване – договор може и да няма, без това да лишава адвоката от правото да получи възнаграждение – чл. 36, ал. 3 ЗА. В отклонение от общото правило на чл. 286 ЗЗД, съгласно което възнаграждение за изпълнение на поръчката се дължи само, когато е уговорено, възнаграждение по договор за процесуално представителство, сключен с адвокат, се дължи винаги и за всяка инстанция – чл. 36, ал. 1 ЗА.

В разглеждания случай е безспорно във въззивното производство, че между ищеца и ответниците е възникнало облигационно правоотношение по повод на сключен между тях договор за поръчка. В настоящия случай договорът е неформален. В тежест на ищеца е да докаже в условията на пълно и главно доказване предмета на този договор. От представеното нотариално заверено пълномощно от 12.06.2018г. и от признанието, което са направили ответниците в отговора на исковата молба безспорно се установява, че ответниците са възложили на адв. И.Г. да ги представлява пред всички държавни и общински органи, общинската администрация на Столична Община и всички нейни служби за подаване в Дирекция „Местни данъци и такси” на съответната община декларации, извършване на действия по предеклариране на имоти, останали в наследство от покойния В.П. Г., както и обявяване на този факт пред институциите, където е необходимо за подписване, подаване и получаване на всякакви документи. Наличието на договор за осъществяване на тези услуги се установява освен от посочените документи и от приложената по делото разменена кореспонденция по електронен път между страните.

Съгласно разпоредбите на чл.36 ЗАДв /в приложимата към м.06.2018 г. редакция/ адвокатът има право на възнаграждение за своя труд - ал.1; размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента; този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа- ал.2; при липса на договор, по искане на адвоката или клиента адвокатският съвет определя възнаграждение съгласно наредбата на Висшия адвокатски съвет- ал.3.

Следователно предпоставка за определяне на възнаграждението от адвокатския съвет е липсата на договор между адвоката и клиента. В настоящия случай договорът за правна защита и съдействие е сключен в устна форма. Възможни хипотези, разгледани в установената по приложението на чл.36, ал.3 ЗАДв практика на ВКС, при които е допустима намесата на адвокатския съвет при определянето на дължими адвокатски възнаграждения, са в сключен между страните писмен договор да липсва клауза за дължимото на адвоката възнаграждение, както и съществуваща в договора клауза относно адвокатското възнаграждение да е недействителна /без да влече недействителност на целия договор/, което налага заместването ѝ от акт на посочения орган на адвокатурата.

В конкретния случай осъществяването на посочените адвокатските услуги, за които са се уговорили страните е установено с приложените по делото доказателства за извършено предеклариране на наследствения имот, собственост на ответниците. По изложените съображения исковата претенция в тази част, който съгласно приложеното

Решение по т. 7 от Протокол № 31/2018г. от проведено на 16.10.2018г. заседание на Софийски адвокатски съвет възлиза на 200 лв. и се явява основателна. Ищецът се явява

изправна страна по процесния договор за правни услуги, като се легитимира като кредитор на ликвидни и изискуеми вземания за адвокатски възнаграждения в претендирания размер от 200 лв. за извършената услуга предеклариране на недвижим имот. Отчетна сделка е извършена с изпратеното на 16.09.2018г. електронно писмо от ищеца до ответника Г. /л. 30 от делото/. Ответникът Г.- Г. е направила възражение с отговора на исковата молба, че претендирания адвокатски хонорар е заплатен. По делото са приложени плажени нареждания за сумата от 500 лв. от 28.06.2018г., наредени от ответника на ищеца с основание имот в Драгалевци./л. 117 от делото/.

От посочените документи не може да се направи безспорен извод, че е заплатеното адвокатско възнаграждение. Твърдението на ищеца Г. е, че сумата от 500 лв. е предоставена на геодезист за заснемане на имота, собственост на ответниците, което се установява от приходен касов ордер от 06.08.2018г. Това обстоятелство се установява от приложената електронна кореспонденция между страните. От това следва, че ответниците не са установили при условията на пълно и главно доказване факта на заплащането на процесните суми от 200 лв. , съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК. В тази насока обаче не са представени каквито и да е доказателства, поради което и при приложение на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, следва да се приеме за установено, че исковата претенция за сумата от 200 лв. се явява основателна.

По отношение на сумата от 729.39 лв. исковата претенция е неоснователна. От представените по делото писмени доказателства и от изслушаните гласни такива не се установи ответниците да са възлагали на адв. Г. подготовка на правна сделка и изготвяне на нотариален акт. Такова възлагане липсва в двете пълномощни, подписани от ответника Г.. Липсва и в електронната им кореспонденция, която е по повод на възложените и свършени от ищцата правни действия. Нещо повече в писмото от 09.10.2018г. ответникът Г. пита ищцата защо е необходимо посещение при нотариус. Доказателства за възлагане изготвяне на такъв нотариален акт, запазване на час при нотариус и подготовка на сделка не са ангажирани от страна на ищцата. По изложените съображения исковата претенция в тази част се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Поради частично съвпадане на изводите на двете инстанции обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която ответникът Г. - Г. е осъдена да заплати на ищеца сумата от 729.39лв., като в тази част исковата претенция е неоснователна. Съразмерно на отхвърлената част следва да бъде отменено и решението в частта за разносните, които са възложени на ответника Г. – Г. в исковият и в заповедното производство.

По отношение на частна жалба.

СРешение№ 20150509 от 02.07..2021г. , постановено по гр д. № 11637/2019г. на 128 състав е отхвърлен искът на И.Г. срещу ответника П.Г.. С посоченото решение ищецът е осъден да заплати на ответника Г. сумата от 300 лв. разноски общо за исковият и заповедното производство. Ответникът Г. е подал молба за изменение на решението в частта за разносните като му се присъдят сторените реално разноски в двете производство в размер на 800 лв. , от които 500 лв. за исковият производство и 300 лв. за заповедното производство.

В производството по чл. 248 ГПК съдът след като е констатирал, че не се е произнесъл по искането за присъждане сторените от ответника Г. разноски в заповедното производство с определение № 20181211 от 04.09.2021., постановено по гр. д. № 11637/2019г. по описа на СРС , 128 състав е осъдил ищцата да заплати сумата от 60 лв. разноски, като е отхвърлил искането за раликата до 300 лв. По отношение на искането за присъждане на сумата от 500 лв., разноски в исковият производство съдът се е произнесъл с решението по делото. Тази претенция на ответника е била опорена с възражение за прекомерност от страна на ищеца, поради което са присъдени само 300 лв. от претендираните 500 лв. за адвонактско възнаграждение. При зачитане възражението за

прекомерност съдът е съобразил минималните размери на адвокатското възнаграждение , посочени в Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Срещу този акт е подадена частна жалба, като се иска отмяна на определението и постановяване на нов акт, с който на ответника Г. да бъдат присъдени следните разноски - 300 лв. за заповедното производство и 500 лв. за исковото производство. Претендират се разноски за въззивна инстанция в размер на заплатената държавна такса.

След преценка на фактите по делото, съдът намира, че частната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При постановяване на Решение № 20150509/02.07.2021г. по гр. д. № 11637/2019г. в частта за разноските първоинстанционният съд е взел предвид както направената претенция от страна на ответника, така и възраженото за прекомерност от страна на ищеца, направено в срок. При съобразяване на материалния интерес на иска, правната му и фактическа сложност, съдът е редицирал дължимото адвокатско възнаграждение до минималния размер от 300 лв., който няма основание да бъде извменено в настоящото производство. По отношение на разноските за заповедното производство съдът е изложил подробни мотиви в обжалваното определение защо присъжда само 60 лв. от претендираните 300 лв., които настоящият състав споделя.

По изложените съображения, съдът счита, че обжалваното определение, постановено по реда на чл. 248 ГПК, следва да бъде потвърдено, а частната жалба на П.Г. оставена без уважение.

По отношение на разноските във въззивното производство:

Съобразно изхода на спора и двете страни имат право на разноски. На основание чл. 273 ГПК вр чл. 78, ал. 1 ГПК на въззивника съобразно уважената част от въззивната жалба, следва да се присъдят разноски в размер от 20 лв., представляваща част от платена държавна такса, съразмерна с размера на отхвърлената искова претенция. Въззивникът чрез процесуалния си представител е претендирал и сумата от 500 лв., като своевременно е представил списък по чл. 80 ГПК към който е приложил договор за правна защита и съдействие от 18.08.2021г. , служещ като разписка.

Въззиваемата своевременно е направила възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение. Минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен съобразно чл.9, ал.1 вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на 300 лв. Претендиращият от въззивника адвокатски хонорар надвишава този размер, поради което следва да се редуцира до 300лв.

Във въззивното производство въззиваемата страна е представлявана от процесуален пълномощник, чието възнаграждение е уговорено при условията на чл. 38, ал. 1 т. 3 о, предл. 3 от ЗАдв., за което е представен договор № 960008/21.03.2022г. С оглед изхода на настоящото производство, при съобразяване размерите, предвидени в Наредба № 1 на Висшия адвокатски съвет за минималите размери на адвокатските възнаграждения, на адв. Б. следва да се присъдят 60 лв.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20150509 от 02.07.2021г., постановено по гр. д. № 11637/2019г. по описа на СРС, 128 състав в частта, в която е признато за установено по отношение на ответника Б. СТ. Г., ЕГН *****, че дължи на И.Д. Г., ЕГН ***** за сумата над 200 лв. до 929.30 лв., представляваща дължимо възнаграждение за извършена адвокатска услуга, ведно със законната лхва от подаване на заявлението за издаване на

заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК – 04.12.2018г. до изплащане на вземането, както и в частта за разноските, в която ответникът Б. СТ. Г., ЕГН ***** е осъдена да заплати на ищеца сумата над 474 лв. до присъдените 2370 лв., представляващи направени от ищеца разноси в исковото производство и по ч. гр. д. № 76917/2018г. по описа на СРС, както и в частта, в която ответникът Б. СТ. Г., ЕГН *****, е осъдена да заплати на адв. В.Т. Б. сумата над 60 лв. от присъдените 300 лв., представляващи възнаграждение за процесуално представителство при условията на чл. 38, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 3 предл. 3 от ЗА за осъществено процесуално представителство и защита на ищеца ИВ. Д. Г., **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на ИВ. Д. Г. ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. „*****, за признаване за установено по отношение на Б. СТ. Г., ЕГН *****, че последната дължи на ищцата сумата от над 200 лв. до 929.30 лв., представляваща дължимо възнаграждение за извършена адвокатска услуга, определено с решение по т. 7 от Протокол № 31/2018г. от проведено на 16.10.2018г. заседание на Софийски адвокатски съвет, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично адължение по чл. 410 от ГПК – 04.12.2018г. до изплащане на вземането.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба вх. № 25147054 от 05.10.2021г. на П. В. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес гпр. София, срещу Определение № 20181211 от 04.09.021г., постановено по гр. д. № 11637/2019г. по описа на СРС 128 състав.

ОСЪЖДА ИВ. Д. Г. ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. „***** да заплати на Б. СТ. Г., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. ***** сумата от 325 лв. разноси във въззивното производство.

ОСЪЖДА Б. СТ. Г., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. ***** да заплати на адвокат В.Т. Б., с адрес гр. София, бул. „***** сумата от 60 лв., представляващо възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2, вр. с ал. 1 т. 3 пр. 3 от ЗАДв. за осъществено от последния процесуално представителство и защита на въззиваемата страна ИВ. Д. Г. ЕГН *****, във въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____